

BEA CABEZAS

LA LLIÇÓ DE PIANO

Empúries

narrativa



Bea Cabezas

La lliçó de piano

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: setembre del 2023

© Bea Cabezas, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 — 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.059-2023
ISBN: 978-84-19729-02-6

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema
de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors
i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web
www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.



TAULA

1. Sara	11
2. Abans	16
3. Pepe	21
4. Àlex	26
5. Glòria	31
6. Marga	36
7. Albert	42
8. Irene	46
9. Raval	52
10. Gràcia	58
11. Perill	63
12. Paloma	68
13. Clàudia	73
14. Peücs	79
15. Marcada	85
16. Renata	90
17. Kalila	98
18. Visita	107
19. Fecundació	113
20. Angoixa	120
21. Desig	127

22. Orella	133
23. Nom	136
24. Aniversari	143
25. Mentides	148
26. Lluny	154
27. Romanç	161
28. Verena	166
29. Piano	172
30. Espera	176
31. Veritats	182
32. Aigua	191
33. Acollida	198
34. Llar	203
35. Identitat	210
36. Mares	217
37. I mares	223
38. Pares	227
39. Filles	230
40. Martina	241
Agraïments	245

SARA

Un matalàs amb forats de cigarrets, una taula ratllada a ganivetades i dues cadires de tres potes trenquen la buidor d'un pis abandonat del Raval. És el menjador, quadrat i petit, del que un temps enrere devia ser la llar d'una de tantes famílies que han deixat el barri. La Sara, un sac d'ossos de disset anys, jeu a terra, sobre uns cartrons, mig recolzada a la paret que en els bons temps devia ser blanca, sense les pintades de frases mudes dels ocupants que han anat passant. De cintura cap avall es cobreix amb un llençol de floretes grogues. La suor li regalima pels cabells llargs de tons daurats i empresonats en una cua baixa fins a la samarreta de tirants, negra i cada vegada més molla, a mesura que passen els minuts i augmenta la xafogor. És 23 de maig. La tela blau cel tacada d'excrements de coloms que fa de cortina de la finestra que dona al carrer continua quieta, com la Sara. No corre ni un sospir d'aire. Només es colen els sons deformats de mots estrangers d'una parella mal avinguda i les llums taronges que marquen el toc de queda i que reboten al sostre orfe de làmpara. D'aquí un quart d'hora serà mitjanit. Una bombeta nua sobre un peu de ferro rovellat il·lumina el racó on es troba la Sara.

D'un cop de porta entra l'Àlex, la mateixa edat, la mateixa manca de greix i la mateixa suor als cabells. Els seus, però, són castanys i tan curts que revelen dues cicatrius, com dos camins en un camp de blat que li ha obert la vida. La que li surt del front se la va fer al caure d'un gronxador als cinc anys. La de la templa esquerra, quasi no l'explica en baixar rodolant per les escales després d'una borratxera química fa pocs mesos. Des de llavors només tolera les pastilles de la felicitat, com ell les ha batejat per vendre-les a les nenes riques. Camina lentament i porta una ampolla d'aigua a la mà, mig plena o mig buida, segons la mira ell o ella. Els ulls clavats en un horitzó imaginari obeeixen la droga que el fa volar a poc a poc sobre les rajoles de formes geomètriques amagades sota la pols. Mira el seu voltant com si hagués aterrat d'un altre planeta. S'apropa a la Sara i s'hi estira al costat. Ella li estreny el braç amb força. I ell gira el cap i segueix buscant amb la mirada perduda:

—Ja ha fotut el camp?

—No va.

—Què?

—No fa efecte... (*Nerviosa.*) Va, tio!

—Hòstia, jo porto hores tripi. Què t'ha donat?

—No ho sé... pel dolor, però encara em fa mal. (*Nerviosa.*) Fes alguna cosa!

—Té. —El noi li ofereix lentament una pastilla blava en forma de cor.

—Això? Pel dolor?

—Això t'ho fa oblidar tot, recordes?

La Sara l'agafa ràpid i se la pren. Busca alguna cosa. Dona un cop al braç al noi i ell li apropa sense presses

l'ampolla d'aigua. Ella beu amb ànsia fins a l'última gota. Ell dibuixa un somriure a la velocitat d'un cargol, com si lluités amb la gravetat:

—Està *cool*, eh?

L'Àlex comença a besar-li el coll. La Sara continua immòbil en la seva posició amb el cos grapat a aquells cartrons. L'observa en silenci amb els ulls verds envermellits. Finalment, amb un fil de veu, cada vegada més agut i més dèbil, deixa anar:

—Encara em surt sang.

—En vols una altra?

La Sara fa que sí amb el cap. L'Àlex li dona una altra pastilla i ella se la pren obedientment. Ell li besa un pit, però ella l'aparta:

—Has trigat molt.

—Fa una calor de l'hòstia.

L'Àlex es treu la samarreta d'un grup de música que desconeix, amb la imatge d'una boca que treu la llengua. La tira enlaire com si fos una pilota de bàsquet que volgués encistellar, s'acosta al rostre de la Sara i li xiuxiueja a l'orella:

—He anat allà dalt, on tu volies.

Ell li torna a besar el pit i ella el torna a apartar, recuperant la força en les seves paraules:

—T'ha vist algú?

L'Àlex fica la mà a la butxaca dels texans estripats, treu una mascareta de tela verda amb uns ullals de vampir dibuixats i s'eixuga el front. Ja fa quaranta anys que és una peça de roba tan imprescindible com els calçotets. Guarda la mascareta als pantalons i ensuma.

—Què és aquesta pudor?

La Sara assenyala la muntanya de tovalloles i draps blancs esquitxats de diversos fluids que hi ha als seus peus.

La noia repeteix la pregunta:

—T’ha vist algú?

—No, els *pijos* se’n van a clapar molt d’hora.

—(*Li aparta la mà del pit.*) Encara em fa mal...

—Ha estat legal, no?

—Què?

—El Juan... què passa? T’ha fet algo?

—No, però encara fa mal.

—És un tio de puta mare, el Juan! Jo sol no podia, tia.

—Estarà bé?

—El Juan?

—No, el... el bebè.

—Estarà de puta mare! Un *pijo* d’allà dalt el trobarà i viurà de puta mare el cabró! Millor que tu i que jo!

—El veuran?

—Sí, tia, demà pillem les *News* i estarà allà. Diran algo com: «uns *pijos* troben un bebè en un... hòstia, en un portal... i l’adopten, tia». Que bestial! Quina sort ha tingut el cabró! Viurà de puta mare! Tu saps com viuen els cabrons d’allà dalt?

—Allà estarà millor.

—Tindrà de tot, collons, viurà de puta mare, allà dalt!

—És una nena.

—Doncs encara millor. A les *pijes* els hi van més les nenes, posà’ls-hi vestidets i tota l’hòstia.

—Li compraran coses.

—Saps quanta pasta tenen, allà dalt?

—El Juan m’ha dit que no era la primera vegada.

—Clar que no, tia.

—Allà estarà millor.

—Clar que sí, tia. El Juan t'ho ha dit, i el Juan és un tio de puta mare.

—Sí.

—De puta mare.

La Sara es toca l'orella esquerra, resseguint amb el dit la cicatriu, on li manca un tros de lòbul. Plora. Ella mateixa se sorprèn de la seva reacció:

—Estic rara...

L'Àlex li besa un altre cop el pit.

—Està *cool*, tia... ja fan efecte.

—(*Adormint-se.*) Sí.

—(*Continua besant-la.*) Ja veuràs que *cool*.

—(*Cada vegada més adormida.*) Sí, ja no em fa tant de mal.

—(*Cada vegada més a sobre d'ella.*) De puta mare.

—(*Tancant els ulls.*) No fa mal.

—Estaràs de puta mare.

—Sí.

—... de puta mare...

La Sara ja no respon, està inconscient. L'Àlex comença a abaixar-li el llençol, però la taca de sang que envaeix a poc a poc les floretes grogues de la tela l'atura. Aquell vermell intens crida:

—Sara?... Sara!